

наявності адвокатської таємниці неможливо побудувати довірчі відносини з клієнтом, а це є обов'язкова, істотна і необхідна умова для ефективного здійснення адвокатської діяльності. На нашу думку, існуюче правове регулювання адвокатської таємниці потребує вдосконалення законодавчого закріплення.

Список використаної літератури:

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність : Закон України від 05.07.2012р. № 5076-VI // Відомості Верховної Ради України. – №. 27. – Ст. 282.
2. Барщевский М. Ю. Адвокатская этика / М. Ю. Барщевский. – 2-е изд. – М.: Профобразование, 2012. – 105 с.
3. Заборовський В. В. Проблемні питання визначення поняття «Адвокатська таємниця» / В. В. Заборовський, К. В. Гечка // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Сер.: Право. – 2014. – Вип. 25. – С. 274–277.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, асистент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Деменчук Марина Олександрівна**

Лещенко Л. С.

*студентка 2-го курсу факультету
прокуратури та слідства (кримінальна юстиція)
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ЕФЕКТИВНІСТЬ ДІЯЛЬНОСТІ АДВОКАТА ЯК СКЛАДОВА ПРАВОЗАХИСНОЇ ФУНКЦІЇ

Адвокатура – це один з основних елементів правозахисної системи. Саме до адвоката найчастіше звертаються в разі потреби захисту своїх прав або ж у разі їх порушення. Однак найважливішим є питання ефективності діяльності адвоката, тому що звертаючись за захистом своїх прав, особа потребує кваліфікованої та ефективної допомоги.

На законодавчому рівні не можуть бути встановлені критерії ефективності адвокатури в цілому, тим більше кожного адвоката окремо, проте в наукових колах існують певні точки зору на цей рахунок.

Питанням вивчення ефективності адвокатської діяльності займалися: Крижановський А. Ф., Святоцький О. Д., Медведчук В. В., Михеєнко М. М., Фіолевський Д. П., Бакаянова Н. М. та інші.

Крім того, важливо згадати Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», в якому можна знайти багато аспектів діяльності адвокатури, відповідно, і визначити деякі критерії ефективності.

Стаття 2 цього закону визначає адвокатуру України як недержавний самоврядний інститут, який забезпечує здійснення захисту, представництва та надання інших видів правової допомоги на професійній основі, а також самостійно вирішує питання організації і діяльності адвокатури в порядку, встановленому цим Законом [1].

Відповідно до даного визначення, можна з'ясувати завдання та цілі адвокатури, тим самим визначити в яких саме функціях цей інститут повинен бути ефективним.

Цікавим є визначення І. Д. Перлова: «Ефективність діяльності захисника в боротьбі за законність визначається результатами реального захисту прав і законних інтересів особи» [2, ст. 146].

Разом з тим ефективність діяльності адвокатів необхідно визначати, враховуючи не тільки кінцеві цілі захисту, а й активність їх участі на окремих стадіях судочинства, використання ними законних засобів і способів захисту, застосування тактичних, методичних, психологічних прийомів для здійснення захисту. Зрозуміло, що поняття ефективності адвоката, в тому числі і захисника, включає в себе вміле використання процесуальних засобів, що сприяють своєчасному і правильному розслідуванню і вирішенню справ. [3, ст. 38].

Існує й інша позиція, наприклад, Д. П. Фіолевський вважає, що реалізація права на доступну, якісну та ефективну правову допомогу може бути здійснена тільки за низки умов. Серед них він виділяє наступні: в країні налагоджена система підготовки достатньої кількості і високої якості юристів; існує сильна і незалежна асоційована на добровільних засадах і принципах повного самоврядування, адвокатура; на законодавчому рівні забезпечено, з одного боку, право кожної людини на своєчасну і якісну правову допомогу, а з іншого – законодавча заборона будь-яких спроб з боку посадових осіб перешкоджати виконанню адвокатом або іншою уповноваженою на те особою своїх обов'язків з надання правової допомоги фізичним та юридичним особам [4, ст. 3-7].

У свою чергу, М. Ф. Ненашев вказував, що ефективність знаходить конкретне відображення в різних якісних і кількісних показниках [5, ст. 9]. До них можна віднести активну участь адвоката на стадії досудового розслідування і в суді, повноту і цілеспрямоване використання прав на всіх стадіях розгляду справи, співвідношення заявлених адвокатом і задоволених слідчим клопотань та ін.

Незважаючи на різні підходи, всі вони мають право на існування. Саме в сукупності ці критерії ефективності дадуть можливість кожному адвокату, а також адвокатурі в цілому, бути дійсно найбільш ефективним елементом правозахисної діяльності України.

Можна сказати, що адвокатура не може бути ефективною без підтримки та участі держави, саме вона дає базу для діяльності адвокатів, надаючи всі можливості для їх навчання і підвищення кваліфікації. В свою чергу, адвокат повинен брати участь і допомагати особі на всіх стадіях розгляду справи, вміти грамотно і кваліфіковано захистити її права в разі необхідності, або ж допомогти відновити порушені. В ефективності його діяльності мають значення як його моральні якості, так і якісно-кількісні показники його діяльності.

Отже, в теперішній час адвокатура є досить ефективним елементом правозахисної функції, проте вдосконалення адвокатури тільки поліпшить її діяльність, що безсумнівно принесе позитивні результати для держави в цілому.

Список використаної літератури:

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05. 07. 2012 р. № 5076-VI. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua>.
2. Перлов И. Д. Защита и правосудие. – В кн.: Роль и задачи советской адвокатуры. М., – 1972. – ст. 146.
3. Бойков А. Изучение причин судебных ошибок. Социалистическая законность, 1968. № 8 с. 38.
4. Фіолевський Д. П. Сильна і незалежна адвокатура потрібна и людині, и владі. Адвокат. 2007. № 4. – С. 3-7.
5. Ненашев М. Ф. Эффективность идейно-воспитательной работы. М., 1974. с. 9.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія», доцент **Ковальчук Інна Сергіївна**

Ступник А.О.

*студентка 2-го курсу факультету прокуратури та слідства
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ПРАВОВЕ ПОЛОЖЕННЯ ПОМІЧНИКА АДВОКАТА

Слово «адвокат» походить від латинського слова «advocatus», тобто – закликаю запрошую. З самого початку в Римі у громадян існувало право представляти себе самостійно або можна було запросити когось на те щоб захищали його права. Римляни називали адвокатами ту людину, яка їх